

VELIKONOCE

S

HELL'S TOUR

Velikonoce

Tato záležitost se konala ve dnech 29:3: - 1.4.1991

Šlo tedy o čtyř denní výpravu. Připravil jí a vedl Tomáš. Namířil jí, kam jinam než do Lužan. Ano. Jsou to tedy LUŽANY, do kterých jsme zatím nikdy cílevědomě nedorazili, ačkoliv jsme se o to velmi intenzivně pokoušeli. Usoudili jsme, že jsou začarované a že si nepřejí, abychom tam dojeli. To se nakonec ukázalo i tentokrát. Nicméně se TOMÁŠ rozhodl kouzlo zlomit a výpravu tam dovést.

Vše začalo asi tak hodinu před startem., Volala ALICE, že z rodinných důvodů se nemůže akce zúčastnit., Zhruba za stejných důvodů nepojede MARKÉTA. O té to však víme již týden. Šel jsem pro LENKU – novou dušičku – bydlicí v našem domě. Ani ona z rodinných důvodů nebude připuštěna ke startu. To již se mnou cloumá zlost! Po intervenci u ALICE doma byla puštěna alespoň podмінěně. Takže pojedeme ve čtyřech.

Právě jsme prošvihli čas startu. Čekáme na ALICI, která přijede pravděpodobně za hodinu. Mezitím podnikáme přípravy k odjezdu. ALICE už je tady. Dokončujeme přípravy, kontrola technického stavu – odjíždíme.

Dnešní funkční rozdělení :

Šéf výpravy	Dig
Šéf přejezdu	Tomáš
Navigace	Tomáš
Zdravotnice	Štěpánka II.
Bankéř	Alice
Technik	Dig

Naše cesta vede po Sokolovské ulici přes Palmovku, Harfu do Hloubětína. Dnešní výprava je pozoruhodná také tím, že jedu poprvé s namontovaným palubním počítačem...kilometrů. Jde o digitální záležitost tudíž přesnou.

Bohužel tento přestává fungovat po 2,5 km. Podstata maléru je v tom, že přestaly snímat snímače. Nevadí. Teď se tím zabývat nebudu, opravím to až v LUŽANECH. Je to však zase nenápadně připomenutí, že jedeme někam, kde existuje síla, jenž nechce, abychom tam dojeli. Celá Sokolovská ulice je tvořena kostkami. Jede se nedobře. Teprve za křižovatkou Harfa je dál asfalt. Dojždíme do Hloubětína. Začíná se stmívat. Bohužel máme hodinu zpoždění a před námi je

ještě cesta daleká. Všiml jsem si, že mám nějak volné zadní kolo. Po kontrole motýlků jsem zjistil, že tyto jsou dotaženy na krev.

Pak se uvolnila ložiska. Z PCD-1 vytahuji patřičný klíč a skláním se nad místem, kde předpokládám chybu. Abych se lépe dostal k maticím, je třeba pootočit zadním kolem. Učinil jsem tak a strnul jsem. Pravá miska ložiska je probroušena a jak vidím, pravděpodobně další z kuliček se snaží poškozené ložisko opustit.

Znovu konstatuji, že LUŽANY jsou začarované. Svěřil jsem se ostatním s výsledkem mé přípravy pokusu o odstranění poruchy. Nadnesl jsem, že se musím vrátit. Sám si nejsem jist, jestli dojedu. Štěpánka navrhla, že kousek odtud pracuje její táta a že se podíváme, jestli tam není, že by nám mohl pomoci. Došli jsme před ne příliš pěkný dům s firmou TESLA VÚST HLOUBĚTÍN. Tátu nebyl problém najít, protože kromě vrátného tam nikdo jiný nebyl. Vyslechl nás a nabídl pomoc. Nadnesl jsem, že ideální stav by byl odvést mě s poškozenou částí mého oře na základnu, kde ji vyměním za stejnou z jiného kola a odvést mě zpět. Souhlasil. Pak jsem venku zcela odstrojil kolo, všechny mé věci si zbytek výpravy rozdělil mezi sebe. Jen praporec mi nechali.

Demontoval jsem zadní kolo, naložil jej do auta a vyrazil s ing. RAKEM do centra. Zbytek výpravy jede „pomalou“ dál. V centru jsme byli za chvíli, demontáž jiného zadního kola je také dílem okamžiku a už jedeme zpět. Za pár okamžiků jsme zas v Hloubětína. Poděkoval jsem za pomoc, nasadil zadní kolo a vyrazil za výpravou. Je tam, mám 40 minut ztrátu na zbytek výpravy. Jestli jeli pomalu, mám šanci je dohnat tak za hodinu. Ovšem jestli jeli rychle....v zajetí těchto úvah jsem se ocitl mimo PRAHU. Podle palubního chronometru je 19:02. Jsem na silnici skoro sám. Zatím se jede dobře. Projíždím NEHVIZDY. Pořád jedu naplno. Ochladuje se. Neškodilo by se trochu oblíknout. Smutné je, že všechny věci mi veze Tomáš, který je doví jak daleko přede mnou. Přesto je pořád ještě dobře.

Čas 21:03. Zima už je řádná a kromě toho začínám mít hlad. Nicméně pořád držím rychlost někde mezi 20-25 km/hod. zabývám se úvahami co je to v Tomášově měřítku rychle a pomalu a jakou skutečnou rychlostí se asi tak pohybují. Jestli odpočívají, nebo jestli jedou v jednom tahu. Ozývá se únava. 21:30, sesedám, musím jít kousek pěšky. Je třeba si trochu odpočinout. Jaká se mi tím asi udělá ztráta? Provoz se již zcela zastavil. Je tma, jsem tu sám. Ideální situace k přemýšlení. Jenomže o čem tak asi můžu přemýšlet. Jedině o hospodě, kde je teplo, kde mi dají i když za peníze, ale přece jen najíst. Blbý je, že mi Tomáš ujíždí i s penězi a doklady . Opět nasedám a jedu. Rychlost se však radikálně snížila. Bohužel síly mě opouštějí, tak že přidat nelze. 21:50, znovu sesedám a jdu pěšky. Je mi zima naprosto strašná.

Vlastně jedinou věc, kterou vezu je výpravní praporec. Ten mi však proti zimě nepomůže. Takhle se třestá porušení hlavní zásady: vždy si vozit své věci sám. Už si to budu muset pamatovat !!! Jede auto. Pokusím se ho stopnout. Marně. Velkým obloukem se mi vyhnulo a pokračovalo v cestě. To teda ale

musím vypadat!!! Nasednu a pokouším se opět o jízdu. Nějak to sice jede, ale nic moc.

Je mi strašná zima, hlady už vidím dvojité, unaven jsem tak, že to snad už víc nejde a ke všemu mě bolí obě zápěstí. Inu je to dost záhul po zimě. Už nemůžu. Opět sesedám. Míjí mě zase auto. Taky nezastavilo. Hm. To je blbý. Jede další. Už spíš ze zoufalství zvedám ruku a... zastavuje. Dobíhám ho. Řidič, se vyklonil z pravých dveří. Teprve teď jsem si všiml, že má řízení vpravo., Zeptal se mě co potřebuji. Řekl jsem doslova: ...“a nějak mi ujeli řidič na to:“ Ale já tě vzít nemůžu“. „Já to po vás nechci“. „Tak co bys rád?“ „Já bych od vás chtěl, abyste je zastavil a vyřídil, aby na mě počkali“. Po těchto slovech se mu viditelně ulevilo. Řekl, že udělá co bude v jeho silách, nastartoval a odjel. Když se rozjížděl všiml jsem si, že je to vlastně ŠKODA GARDE ... a má řízení vpravo.... Nasedám a zase kousek jedu. Blížím se k motorestu. Vzduch je prosycen silnou vůní hranolek. Hned bych zastavil a něco malá...kilogramů jich snědl. Jenomže moje peněženka ujíždí spolu se zbytkem výpravy směrem Poděbrady. Hlad mám takový, že bych se o něj mohl opřít. Musím sesednout. Už zase nemůžu. Ach jo. Kde asi tak můžou být. A jestlipak je ten chlap zastavil. A vůbec. Jedou oni vůbec touhle cestou? 22:00, opět nasedám a jedu.Ted' už vyloženě pomalu. Blížím se k nějakým světlům, bude to asi nějaká vesnice. Najednou asi 10 m před sebou vidím značku křižovatka a o ni opřená 3 kola a vedle stojí Tomáš, Alice Štěpánka.

Brzdím. Málem nemám sílu sesednout. Chci se s nimi přivítat, ale jsem tak dojatý (zimou), že ze mě nevyšel ani hlásek. Při druhém pokusu ze mě již pár slov vyšlo: zima...hlad...vodu! Dali mi tatrunku a s ostatním doporučili počkat až do hospody. Domy před námi jsou v obci PÍSKOVÁ LHOTA. Přijíždíme do

hospody. Nejhorší hlad jsem již zahlal, takže teď ohřát a napít. Spojíme to. Dáme si grog.

Pomaloučku rozmrazím a vracejí se mi síly. Poseděli jsme a popovídali si o právě minulých okamžicích, dále o tom, co znamená „pomaloučku“ při jízdě na kole atd. Pak jsme se odebrali před hospodu přestrojili kola, přiohřeli se a jedeme dál. Místo noclehu je ještě dost daleko. Palubní chronometr ukazuje 22:30. Vjíždíme do PODEBRAD. Hned na kraji je další hospoda. Tady se najíme. Dali jsme si párky s chlebem a čaj. Začínáme uvažovat o nouzovém řešení noclehu. Hospodská nám řekla, že tady v žádném případě. Možná ve městě... To se mi příliš nezdá. Pojedeme tedy dál.

Projeli jsme městem a přesně dle očekávání - nic. Pokračujeme tedy na JIČÍN. Vezeme s sebou stan, karimatky, celt, deky.... Na nouzový nocleh by to stačilo, ale přece jenom by asi byla zima. Po levé straně míváme nějakou zříceninu. Asi to byl mlýn. Celé je to nasvíceno výbojkou a dvě lávky k průchodu do dvora. Tady je to jako v jiném světě. Obrovské prostranství připomínající spíše náměstí v Č. BUDĚJOVICÍCH. Čtvercový půdorys ohraničený v tomto případě komplexem budov s barokními štíty. Všechno vypadá, jakoby bylo vše právě postaveno.

Opět je vše nasvíceno výbojkami. Pěkné je to. Všude je však zhasnuto a budí to dojem naprostého opuštění. Kromě toho tu volně pobíhají psi a štěkají. Myslím, že pojedeme. Stejnou cestou dvůr opouštíme. Už jsme zase na silnici. Jedem dál. Zase mám dojem, že budeme muset zvolit nouzový způsob nocování. Ani trochu se mi to nelíbí. Míváme dva chlapy stojící u branky nějakého baráku a něco na nás pokřikují a smějí se tomu. NÁPAD! Jedeme s Tomášem k nim. Byli dost překvapeni, když jsme u nich zastavili. Hlavně z toho, že jsme je požádali o nocleh. Nejdříve nám navrhli, že nedaleko je balíkový stoh... To je pro nás

nepříjemné. Ještě chvíli jsme otravovali, až jeden psychicky nevydržel a pozval nás do svého domu. Přivolali jsme holky a šli s tím chlapem do zahrady. Všude tma a ticho. Zavedl nás ke vchodu do domu a všechny vypínače, na které dosáhl rozsvítil a kromě toho veškerá jeho činnost vyvolávala hluk a hlahol. Přiznal se, že uvnitř spí manželka. Ta z vás bude mít radost! Uvedl nás do obývacího a dal nám k dispozici jeho zařízení. Holky jsme tedy uložili na rozkládací dvojlůžko a s Tomášem jsme si leželi na koberec. Je tu nádherné teplo. Způsobili jsme tu trochu zmatek. Inu, jako když se 4 lidi přendají do spacího a vše ostatní navrší okolo sebe.

Do toho všeho se probudila manželka a nevěřícně zírala na stav jejich parádního pokoje. Beze slova zase zmizela. Při poslední kontrole palubního chronometru na něm byl údaj 0:28. Chudinka manželka. Je mi jí upřímně líto. Cestou na WC jsem šel kolem dveří do ložnice a bezděky vyslechl spílání a nadávky. Vida, jaký krásný rodinný rozvrat můžeme způsobit. V současné chvíli se s tím však nedalo nic dělat. Uléháme a usínáme.

RÁNO Sobota 30.3.91

Budí mě hudba. BV prvním okamžikem mě napadlo, že jsem doma a právě mě domácí systém upozorňuje na čas vstávání. Pak jsem si však uvědomil, kde jsem a co jsem a začal jsem pátrat po zdroji muziky. Zjistil jsem, že vychází zpoza dveří vedoucích do kuchyně. Podle hodinek je sedm hodin. Chtěli jsme vstávat až za hodinu. Nevadí, ještě hodinu se budeme válet. Před osmou skutečně vstáváme a podnikáme odjezdová opatření... Uklidili jsme po sobě ..a ..chceme odejít. Musíme však přes kuchyň a tam je manželka. Při průchodu tímto kritickým místem nás zastavila a nasměrovala ke stolu, kde nám nachystala

snídani s tím, že když už si s tím dáme tolik práce, musíme...No dobře. Blbý to sice je, ale co se dá dělat. Po snídani jsme ještě jednou za všechno poděkovali, navěsili na své oře vše, co jsme z nich v noci sundali a odjíždíme.

Funkční rozdělení na dnešek:

Šéf výpravy	Dig
Šéf přejezdu	Tomáš
Navigace	Tomáš
Zdravotnice	Štěpánka II.
Bankéř	Alice
Technik	Dig

Pokračujeme v cestě na JIČÍN. Tam musíme dojet ještě když bude otevřeno v potravinách. Čeká nás totiž dva a půl dne bez možnosti nákupu. Čas 8:53. Je třeba si tedy pospíšet. Ale jede se dobře, je pod mrakem a je poměrně teplo. Jedeme prázdnou silnicí poměrně svižně. Tomáš nám cestou ukázal místo, kde jsme měli původně psát. Myslím, že bychom sem nedojeli. Před jedenáctou brzdíme před potravinami v JIČÍNĚ. Nakoupili jsme a jeli jsme si prohlížet město.

Pak jsme opustili město směrem na LUŽANY. Je 11:47. Jedeme teď vyloženě pomalu. Není třeba spěchat. Silnice je pořád prázdná. Smutné je, že mě ani nadále neopouštějí poruchy. Přišel jsem o další dráty z výpletu zadního kola. Palubní počítač (kilometrů) je i nadále mimo provoz, a navíc nemohu zařadit jedničku. Do kopce se mi tedy jede skutečně nedobře. Pozvolna se blížíme k chalupě...a už jsme tu.

Příjezdová opatření: odstrojujeme kola, potraviny hromadíme v kuchyni a hlavně Tomáš zatápí.

Záběry z knihy nesplněných přání a zbytečných stížností:

12:20. Už jsme konečně tady. Alice

Porucha za poruchou! Krucinál, už mě to rozčiluje !! D.

Já jsem se celé odpoledne zabýval opravami, ostatní leží a odpočívají v chalupě. Kolem šestnácté hodiny jsem hotov. Ještě se mi podařilo přimět Štěpánku k očištění jejího kola. Teprve po jeho umytí jsem zjistil, že je červené. Pak Tomáš rozhodl, že se pojedeme podívat na Martinu do jejího kadeřnictví. Dobře. Aspoň vyzkouším jak se mi podařilo odstranit poruchy. Zvolna se dáváme na cestu. K Martině je to kousek. Už jsme tady. Odstrojujeme kola a středem našeho zájmu se stává letoun MIG 15 stojící před kadeřnictvím. Prohlížíme si jej ze všech stran, dokonce až ke kabině jsme vlezli , když tom....PRÁSK !!! Rána jako z poplašáku. Okamžitě je mi jasné, co se stalo.Někomu praskla duše. Komu? Seskákali jsme z letadla a takřka jedním skokem jsme u kol. Samozřejmě ! Duše praskla mně. Tak , co teď? Zalepit, to je jasné. Jdeme proto ke klukovi Martiny. Ten jistě bude mít nástroje na odstraňování takovýchhle zlých věcí. Došli jsme tam a po dohodě, co že to vlastně chceme, jsem se pustil do opravy. Již při demontáži jsem pozoroval nějaké nesrovnalosti v místech, kde je plášť připojen k ocelové struně. Na jednom místě je zcela odtržen. V tom samém místě nacházím díru v duši. Je tak velká, že pochybuji o možnosti opravy. Když uvážím stupeň zničení pláště...Nedá se opravit. Pořádal jsem Vaška (Martiny nastávající) o zapůjčení celého zadního kola. Souhlasil. Při montáži jsem si však všiml, že plášť je zpuchřelý a na jednom místě prořízly, Je mi tedy jasné, že nebudu moci dohustit. Mohlo by se stát, že by duše vyběhla ven tou prořízlou dírou. Pak nás

Vašek pozval k němu. Uvažil nám grog a ukázal , co hodlá v domě předělat a upravit, než řekne své ostudné ANO na radnici. Pak jsme se přesunuli zpět na chalupu. Ukládám kola a Tomáš se snaží nazhavit tamní televizi.

Povšimněte si zapojení k síti

Shlédlí jsme reportáž Šípa a Uhlíře z prvního českého chudobince. Pro ilustraci uvedu jen malý kousek: „Vážený chudáci, vážené chudinky..Stali jste se prvními obyvateli českého chudobince...“ V tomto duchu se táhl celý pořad. Pak jsme obsadili lůžka a postupně usnuli.

RÁNO Neděle 31.3.91

Příjemně se probouzím. Je úplný klid, z venku sem dopadá světlo. Podle hodinek je 9 hodin. Aha, ale pozor v noci na dnešek se měnil čas, takže je vlastně 10 hodin. Při bližším průzkumu zjišťuji, že ALICE už taky nespí. A připadá mi, že je nervózní z toho, že já nikoho nehoním z postele i když je už tak pozdě. Čím to je? To je jednoduché.. Tuhle výpravu vede Tomáš a až on uzná za vhodné, bude se vstávat. A kromě toho se mi dobře leží. Po nějakém čase přece jen vstáváme. Po snídani, kterou připravily holky mě Tomáš seznámil s trasou dnešní projížďky. Pomalu se chystáme k odjezdu. Právě v momentě, kdy přípravy vrcholí dorazili představitelé naší Liberecké pobočky. Šéf pobočky Dalibor a jeho navigátor Zdeněk. Bouřlivě jsme je přivítali a pak je seznámili s tím, že nedopustíme, aby se jim zkrátily žilky a proto, že místo odpočinku po cestě z Liberce pojedou s námi. Než se zmohli na odpor, byli jsme na cestě.

Zde jede Tomáš

Toto je Dalibor

Takže dnešní funkční rozdělení :

Šéf výpravy
Šéf přejezdu
Navigace
Zdravotnice
Bankéř
Technik
Členi

Dig
Tomáš
Tomáš
Štěpánka II.
Alice
Dig
Zdeněk, Dalibor

Tady vidíme Zdenka.

Trasa je vymyšlená takto: Lužany, Konecchlumí, Lázně Bělohrad, Lužany. Okruh asi 30 km. Jde skutečně jen o projížďku, Nevezeme s sebou nic než peníze, svačinu a PCD 1. jediný záměr je navštívit hospodu v Konecchlumí. Mají tam totiž výbornou zmrzlinu. Toto se také potvrdilo. Odtud pak jedeme okreskami. Jede se dobře. Nikam nespěcháme, bavíme se mezi sebou o všem možném

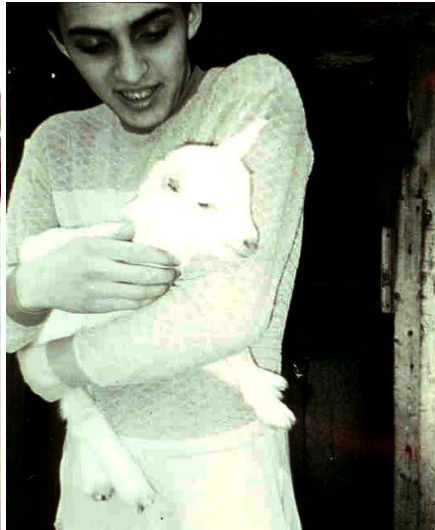

Jediné, co stojí za zmínku je, že Tomáš někde našel zachovalý vrak kola a zbytek cesty jej vláčel s sebou.

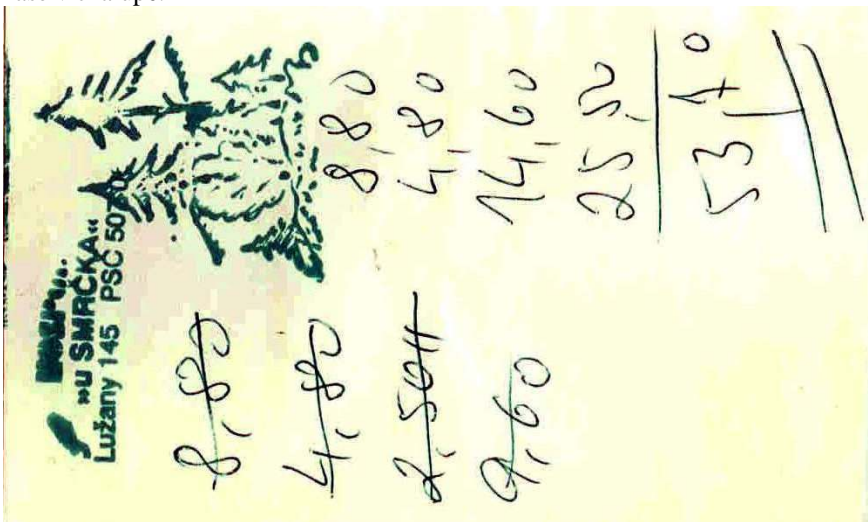

Kolem druhé odpoledne jsme dospěli k názoru, že je třeba jíst. hledáme místo, kde bychom složili kosti. Trochu fouká vítr, takže to chtělo najít závětrí. Toto jsme objevili u hřbitova. závětrí a klid. Posvačili jsme a opět pokračovali v projížďce. Touto dobou se již vracíme. Až do této chvíle jde všechno dobře a bez poruch. Teď jsem si však všiml, že mi nejde palubní počítač. No až dojedeme, zkusím s tím něco udělat. Jedu poslední a rozhlížím se kolem. Najednou jsem pohledem zavadil o kolo Štěpánky. Konkrétně o šlapací střed. Bleskově jsem jí dojel a řekl doslova: "Mno, prosím tě ničeho se nelekej a neboj a udělej, co ti řeknu. Hlavně se neptej, co a proč, to si řekneme až zastavíme. Rozuměla si?" odpověď kladná.

„Tak opatrně zadní brzda, ano, asi tak a teď přední a hlavně nešlapej, ani nepřešlápni. Přitahuj obě brzdy. Ale postupně a zvolna. Tak. A teď už skoro stojíme, takže se připrav na sestoupení na zem, ale hlavně nepřešlápni!“ V duchu tohoto jsme zastavili. Až když jsme sesedli odhalil jsem příčinu celého manévru. Zcela se rozšrouboval střed a hrozilo jeho vysypání a následný pád jezdce. Vše jsem našrouboval zpět a řádně dotáhl. Pak zase pokračujeme. Ostatní zmizeli za obzorem. Čekají na nás na křižovatce u LUŽAN.

Tomáš nám ještě předvedl zdejší rybník a už jsme jeli zpět. Zastavili jsme se u Vaška. A pak jsme zajeli až do chalupy. Tomáš opět nažhavl televizi a shlédli jsme 2. díl z trilogie o básnících – „Jak odebrali do hospody tam jsme poseděli, pokecali, vyslechli místní drby a pak jsme se vydali na malou procházku končící zase v chalupě.

Během odpoledne se naše řady rozrostly o Tomášovu, sestru a jejího kluka. Tento se pak chopil přípravy večere. Ruka na obrázku je jeho.

No a asi v osm přišel ještě Vašek s Martinou. No a v téhle sestavě jsme si zahráli něco her

a po příjemně stráveném večeru se Vašek a Martina rozloučili a my ostatní jsme zaujali polohu ležmo a spíme.

RÁNO: vlastně spíš dopoledne, pondělí 1.4.91

Probouzím se a vůbec se mi nechce vstávat. Jak se tak válím vzpomněl jsem si na to, že je vlastně velikonoční pondělí. Z jedné strany leží ALICE a z druhé ŠTĚPÁNKA. Zabývám se úvahou, jaký nástroj použiji na fyzické násilí páchané na dívkách a ženách v těchto obdobích. V úvahu přichází násada od praporec (tyčka o průměru 10 mm). V místech, kam nevidím začíná být živo. Kdosi odchází a zavírá za sebou dveře. Zase je klid. Jsem spokojen. Najednou se rozletěly dveře a do místnosti vtrhli Tomáš s Daliborem. Než jsem se stačil rozkoukat, přistál mi na přikrývce vrbový proutek silný jako prst. V témže okamžiku se oba přichozí vrhají k jedné z dívek a už je vyplácejí. Než se tyto zmohly na boranu vystřídali se a pokračují. V tomto mám situaci ulehčenou, protože na obě dosáhnou, takže jsem na ně také vztáhl ruku. Vlastně nástroj. Poskočení této akce v pravdě bleskově nechal Tomáš ještě chvílku na vydýchání a pak: „Vstávat, připravit snídani, uklidit a připravit se k odjezdu. Pohotovost k nakládání 10:30, odjezd 11:00!“ Je 9:50. Myslím, že máme co dělat. Vše probíhá téměř dokonale synchronně Je zajímavé, že nikdo nic neřídí a nesynchronizuje a přesto všechno běží jak má.

Je to tím, že každý dělá to na co stačí a co mu připadá v daném okamžiku nejlepší.

A už je tu snídáně a po ní dokončení úklidu a balení. Těsně před jedenáctou je vše hotovo - odjezd!

Funkční rozdělení :

Šéf výpravy	Dig
Šéf přejezdu	Tomáš
Navigace	Tomáš
Zdravotnice	Štěpánka II.
Bankéř	Alice
Technik	Dig
Členi	Zdeněk, Dalibor

Loučíme se se sestrou Tomáše a jejím klukem, kteří odcházejí pěšky, neb jsou prý turisté, a s Daliborem a Zdeňkem, kteří odjíždějí opačným směrem.

My opět míříme na KONECCHLUMÍ. Je 11:10. Slabě prokukuje sluníčko a je celkem teplo. Ovšem do té doby, než se dá člověk do pohybu. Tím chci naznačit , že jsem hrubě podcenil zateplení a musím se proto přobléknout. Ostatní jedou dál. Po dokončení oblékání zjišťuji, že jsou všichni daleko přede mnou. Musím si trochu přišlápnout, abych je dohnal.

Toto se mi podařilo po 2 km (podle palubního počítače). Odbočujeme na úplně prázdnou okresku a pokračujeme po ní dál. Jede se báječně, chvílemi svítí slunce. Zatím však máme rychlost, jako kdybychom jeli na odpolední výlet do Průhonic.

Pozvolna teď jedeme přes SLATINY, ČESOV do KNĚŽIC. Zde jsme poobědvali ze zásob.

odpočinuli si, popovídali si a pokračujeme. Pořád svítí slunce a je na roční dobu relativní teplo. Další cesta vede do ČINEVSI, NETŘEBIC a NYMBURKA. Máme žízeň. Opět se projevila v plné síle nepřítomnost cisterny. Nevadí zastavíme v hospodě a důkladně se napijem. Projeli jsme městem a po několika neúspěších zastavujeme u hospody „U SEMAFORU“.

Uvnitř vypadá hrozně. Nevelká místnost s vysokým stropem obložená umakartem. Ale na vypití nějakých tekutin to stačí. A nakonec nemůžeme chtít v našem oděvu jít do nějaké dvojky.

Poseděli jsme, popili a zase jedeme. Výhoda je, že to tu trochu znám z podzimního bloudění, když jsem tudy jel s Luškou. Takže už jen jednou zajížděkou opustíme město. Míříme na Kostomlaty odtud pak do STRATOVA a pak přes OSTROU do Lysé nad Labem. Kousek před OSTROU si vyměnil Tomáš se Štěpánkou svá přibližovala. A to proto, že na Štěpánce začíná být vidět, že jí ubývají síly. Přestože Tomáš jede na horším kole, tempo zvýšil. Jedeme neskutečně rychle. Štěpánka, ač jede na výborném kole, nemůže tohle tempo dlouho vydržet. V LYSÉ zastavuji s tím, že je třeba odpočívat. Alice se k tomu nevyjádřila, Štěpánka mlčí. Jen Tomáš se udiveně ptá: „A proč?“ Nenápadně jsem mu naznačil důvod slovy: „Podívej se na ní, jak hrozně vypadá“. Současně jsme se na ní podívali, lehce sklonila hlavu a rozpačitě se usmívala... Abych zachránil situaci, dodal jsem: „Je krásná?“ „To teda musím vypadat...“ řekla. Ještě chvíli si tímto způsobem povídáme a pak zase jedeme směr BRANDÝS n/L. Po cestě zase došlo ke změně obsazení kol. Tentokrát zase mezi Tomášem a Štěpánkou. Zastavujeme v hospodě za účelem krátkého odpočinku a občerstvení.

...už nemůže.

Po nutném odpočinku pak zase kus jedeme. Je 17:15. Vjíždíme do BRANDÝSA. Štěpánka již viditelně nemůže. Jsem si dobře vědom, že si dneska sáhne na dno svým sil. Nemůžu proti tomu nic udělat. Z města odcházíme pěšky. Tomáš s Alicí jsou již někde daleko vpředu. Po, asi kilometru, opět nasedáme a jedeme. Na chronometru naskočil údaj 18:20. Ještě je možná šance být na základně ve 20:00, jak jsem slíbil. Táhle čeká Tomáš a Alice. Zase jedeme pohromadě. A navíc mjíjme JENŠTEJN a VINOŘ. Sklon kopce se mění a jedeme dolů. V nejnižším

bodě je tabule s nápisem PRAHA hlavní město. No fajn. Zbývá ještě asi hodina a jsme doma. Teď jsme ve KBELÍCH. Jedeme kolem muzea letectví. Štěpánka už těžko udržuje rovnováhu, ale jede. Palubní stroj odbíjí 19:00. Tomáš navrhuje táhnout Štěpánku na provaze. Vzhledem k tomu, že toto nemáme nacvičeno a neumíme to, vydávám zákaz této činnosti. Ale co umíme – tlačit se.

K tomuto určují pořadí takto: 1 Štěpánka – bude tlačena, 2 Tomáš – bude tlačit, 3 Dig – bude sledovat provoz a hlásit, 4 Alice – bude nás chránit odzadu.

Jedeme tedy. Jsem jedním okem přilepen na zpětném zrcátku, druhým sleduji zád' Tomášova kola a provoz v protisměru. V zrcátku vidím auto. Ohlédl jsem se a odhaduji, že je asi 100 m daleko. Hlásím : „auto 100 metrů“. Pak se vracím pohledem na zrcátko. Mezitím se vozidlo přiblížilo odhadem na 50 m. Hlásím:auto 50 metrů“. Tomáš reaguje tím, že pouští Štěpánčino kolo a zařazuje se za ní. Hlášení pokračuje: 30 metrů, 20, 10, je tu“. Auto nás minulo, silnice za námi je prázdná Hlásím: „VOLNO !“Tomáš si zase trochu najel, uchopil kolo Štěpánky a zase jí tlačil.

Nové hlášení : Auto 100 metrů...50,30,20,10, je tu, VOLNO ! Perfektně to funguje. Takto dojždíme až na dohled k obchodnímu domu LÁDVÍ. Štěpánka vypadá hrozněunaveně. Konverzací však zjišťuji, že psychických sil má ještě dost. To je dobře. Umí tedy bojovat sama se sebou. To se jí bude v životě moc hodit. Jedeme z dlouhého poměrně příkrého kopce. Objevujeme se na třídě RUDÉ ARMÁDY. Odkud přijíždíme na PALMOVKU a dále pokračujeme po Sokolovské až na Poříčí. Už je úplná tma. Ve vzduchu je cítit voda. Zlatnická ulice, Petrské náměstí, Soukenická. Začíná poprchávat. Nevadí už jsme tu. Palubní počítač ukazuje: Ujeto 120 km. Čas 20:01. Výborně.

Loučíme se s Alicí a odstrojujeme kola. Tím tedy končí letošní druhá výprava. Další je až za 3 týdny

Technická data:

Účastníci:

4 jezdci základní skupiny –	Já, Tomáš Alice, Štěpánka
2 jezdci Liberecké pobočky –	Dalibor,a Zdeněk
2 chodci – turisté -	Eva a její kluk Vašek

Oficiálně přiznaná kilometráž 260 km

Trasa:

PRAHA H. MĚSTO

HLOUBĚTÍN

NEHVIZDY

MOCHOV

VELENKA

SADSKÁ

KOSTELNÍ LHOTA

PÍSKOVÁ LHOTA

PODĚBRADY

OKŘÍNEK 48

CINEVES
KOPIDLNO
JIČÍNĚVES
JIČÍN
ROBOUSY
ÚLIBICE
LUŽANY
KONECCHLUMÍ
MLÁZOVICE
LÁZNĚ BĚLOHRAD
CHOTEČ
MLÁZOVICE
LÁZNĚ BĚLOHRAD
CHOTEČ
MLÁZOVICE
LUŽANY
KONECCHLUMÍ
SLATINY
ČEŠOV
SLAVOHOSTICE
KNĚŽICE
ČINĚVES
NETŘEBICE
NYMBURK
KOSTOMLATY
LYSÁ n/L
BRANDÝS n/L
DŘEVČICE
JENŠTEJN
VINOŘ
PRAHA KBELY
PROSEK
KARLÍN
N.MĚSTO